

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr.1916

Dosar nr. 14939/3/2007

Ședința publică din 3 aprilie 2013

Florentin Sorin Drăguț	- Președinte
Carmen Minodora Ianoși	- Judecător
Mihaela Paraschiv	- Judecător
Antoaneta Lipcinski	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursurile declarate de pârâtul Municipiul București prin Primarul general și de intervenientul Constantinescu Vladimir împotriva deciziei nr.216 A din 24 mai 2012 a Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică de la 13 martie 2013, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea succesiv la 20 martie 2013, 27 martie 2013 și apoi la 3 aprilie 2013, când a pronunțat prezenta decizie.

ÎNALTA CURTE,

Asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Secției a VIII-a a Tribunalului București, la 13.09.2006, reclamanta UCECOM a chemat în judecată pârâta Primăria Municipiului București, prin Primarul general, solicitând revocarea dispoziției nr. 5194/24.01.2006, a Primarului General, precum și a procesului verbal de predare primire a terenului situat în București, str. Valea Lungă nr. 52, sector 6.

În fapt, reclamanta a arătat că, prin dispoziția atacată, pârâtul a dispus restituirea în natură a terenului de 14.000 m.p. către numiții Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, teren identificat prin raportul de expertiză topografică extrajudiciară, întocmit de expert Traian Ciobanu.

Reclamanta a susținut că, în mod greșit s-a reținut că terenul este liber de construcții, întrucât pe teren se află amplasate mai

multe imobile aparținând unor societăți cooperatiste meșteșugărești, inclusiv o parte din imobilul aparținând reclamantei.

A arătat că Organizațiile Cooperatiste dețin teren în folosință în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Reclamanta a apreciat că nu sunt incidente cauzei dispozițiile art. 9 din Legea nr. 10/2001, ci prevederile art. 10 din aceeași lege.

La 18.10.2006, au formulat *cerere de intervenție* beneficiarii dispoziției, Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, solicitând respingerea acțiunii, susținând că terenul și construcțiile aflate pe acesta au fost proprietatea autorului Constantinescu Vladimir, fiind preluate abuziv de Statul Român. Din totalul de 14.000 m.p., prin H.C.M. nr. 1386/1974 a fost dată în folosință, fără termen și fără plată, doar suprafața de 4713,50 m.p. Intervenienții au susținut că terenul de 5,9 ha, transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1389/1967, nu a aparținut autorului lor și nu face parte din terenul obiect al dispoziției. De asemenea, au susținut că, la momentul actual, reclamanta și alte organizații cooperatiste dețin în fapt, fără titlu, suprafața de 11.153 m.p., din totalul de 14.000 m.p. restituit în natură intervenienților, iar construcțiile ridicate pe acest teren au fost ridicate fără autorizație de construire, astfel că, din punct de vedere legal, ele nu există.

Prin aceeași cerere, intervenienții au invocat excepția necompetenței Secției a VIII-a, a lipsei dovezii calității de reprezentant a reclamantei, a lipsei calității procesuale active și a lipsei interesului reclamantei pentru suprafețele de 9286,5 m.p., ocupată ilegal de aceasta, precum și de 2847 m.p., pe care nu sunt ridicate construcții.

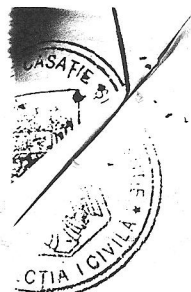
Prin încheierea din 18.10.2006, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a scos cauza de pe rol și a înaintat-o unei secții civile a Tribunalului București, reținând necompetența sa funcțională în soluționarea cauzei.

Împotriva acestei încheieri, reclamanta a declarat recurs, respins ca inadmisibil prin decizia civilă nr. 212/2007 a Curții de Apel București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Secției a V-a Civilă în dosar nr. 14939/3/2007.

La 26.06.2007, Tribunalul a admis în principiu cererea de intervenție, la același termen, respingând excepția de necompetență materială invocată de intervenienți.

La termenul din 16.09.2008, intervenienții au depus la dosar sentința civilă nr. 5190/2008 a Judecătoriei Sector 6 București, sentință prin care instanța a soluționat cererea având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului de 14.0000 m.p., obiect al dispoziției contestate, instanța luând act de tranzacția părților, în temeiul căreia numitul Constantinescu Vladimir a preluat întregul teren de 14.000 m.p. situat în str. Valea Lungă nr. 52, sectorul 6. Astfel, la termenul din 14.10.2008, instanța a luat act de *transmiterea calității procesuale de la intervenienții Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, către intervenientul Constantinescu Vladimir.*

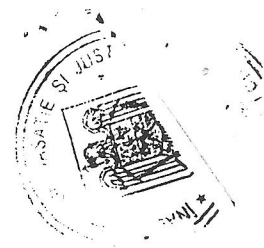
La 09.02.2010, a fost depusă la dosar *cererea de intervenție accesorie* în interesul reclamantei, formulată de S.C.M. COLIN DAILY, aceasta solicitând admiterea acțiunii și arătând că decizia contestată este lovită de nulitate absolută, față de dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, dat fiind că terenul este unul extravilan, așa încât, ar fi fost incidente dispozițiile Legii nr. 18/1991.

La 13.04.2010, instanța a admis în principiu intervenția accesorie, pentru considerentele expuse în încheierea de la acea dată.

În cauză, au fost administrate probele cu înscrisuri, interogatorii, expertize topografice.

Prin sentința civilă nr.1749/17.12.2010 pronunțată de Tribunalul București Secția a- V-a Civilă, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta Uniunea Națională a Cooperăției Meșteșugărești – UCECOM, în contradictoriu cu pârâta Primăria Municipiului București, intervenienta S.C.M. COLIN DAILY, și intervenientul Constantinescu Vladimir, s-a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006, emisă de Primarul General al Municipiului București, pentru suprafața de 1.978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expertul Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din sentință, s-au admis în parte cererile de intervenție și s-a respins în rest acțiunea principală și cererile de intervenție, ca neîntemeiate.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că, prin dispoziția nr. 5194/24.01.2006, Primăria Municipiului București prin Primarul General a soluționat notificarea nr. 145/2001, restituind în natură notificărilor Constantinescu Vladimir, Barbu și Elena, terenul de 14.000 m.p., situat în

București, str. Valea Lungă nr. 52, sectorul 6, reținând că acesta este liber de construcții și reținând incidența art. 7 alin. 1, art. 9 alin. 1, art. 23 alin. 1 și 3 din Legea nr. 10/2001.

În temeiul dispoziției, s-a încheiat procesul verbal de predare-primire nr. 1884/06.02.2006.

Ca urmare a tranzacției încheiate de intervenienți în procesul având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului litigios, intervenientul Constantinescu Vladimir a preluat calitatea procesuală a celorlalți doi intervenienți.

Reclamanta a susținut că se impune revocarea dispoziției Primarului, având în vedere că terenul nu este liber de construcții, ci pe acesta se află construcții aparținând unor societăți cooperative meșteșugărești, inclusiv o parte din construcția proprietatea reclamantei. De asemenea, reclamanta a susținut că organizațiile cooperatiste dețin teren în folosință, în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Sub aspectul criticilor reclamantei, instanța a analizat proba esențială în cadrul acestui litigiu, respectiv raportul de expertiză refăcut, întocmit de expert Mehedințeanu Constantin, depus în volumul 3, la data de 05.11.2010.

Ținând cont de documentația pe care părțile au pus-o la dispoziția expertului, de autorizațiile de construire depuse la dosar, de hotărârile Consiliului de Miniștri nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967, expertul a răspuns obiectivelor instanței în sensul că terenul transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1386/1974 se suprapune cu o suprafață de 10.128 m.p. peste terenul restituit prin dispoziția nr. 5194/2006. Expertul a prezentat suprapunerea astfel: reclamanta ocupă din terenul restituit prin dispoziție o suprafață de 4.535 m.p., din care suprafața ocupată de construcții este de 1.978,2 m.p.; intervenienta Colin Daily ocupă din terenul restituit suprafața de 4642 m.p., alte societăți ocupând părți din terenul restituit.

Reținând că, pentru construcțiile aparținând reclamantei și care ocupă suprafața de 1978,2 m.p., s-au eliberat autorizații de construire, Tribunalul a constatat că acțiunea reclamantei este în parte întemeiată, constatând că dispoziția a fost emisă de Primar cu încălcarea parțială a art. 9 și art. 10 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că suprafața de 1978,2 m.p. nu reprezenta o suprafață liberă în înțelesul legii.

În consecință, în temeiul art. 26 raportat la art. 9 și 10 din Legea nr. 10/2001 republicată, Tribunalul a admis în parte acțiunea,

a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primarul General, pentru suprafața de 1978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expert Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din sentință.

A respins în rest acțiunea principală ca neîntemeiată, având în vedere că, pentru întregul teren de 4.535 m.p. folosit de reclamantă în temeiul H.C.M. nr. 1386/1974, aceasta nu justifică motive de anulare a dispoziției, simpla folosință a terenului neafectând dreptul de proprietate al intervenienților, această suprafață de teren, mai puțin cea anterior reținută, nefiind ocupată de construcții și ca atare, având calitatea de imobil liber în înțelesul legii.

Cu privire la suprafețele ocupate de alte societăți pe același teren, instanța nu a analizat susținerile reclamantei sub acest aspect și nici ale intervenientei Colin Daily, câtă vreme aceste societăți nu au contestat, în cadrul prevăzut de art. 26 din lege, dispoziția Primarului, iar reclamanta nu s-a aflat în posesia unui mandat dat de aceste societăți să le reprezinte interesele în prezentul dosar.

A fost înlăturată apărarea intervenientei Colin Daily, ce se referă la incidența art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că terenul litigios este unul intravilan, situat în sectorul 6 al Capitalei, fiindu-i aplicabile astfel dispozițiile Legii nr. 10/2001, și nu cele ale Legii nr. 18/1991, cum greșit susține intervenienta.

Admițând în parte acțiunea principală, instanța a admis în parte cererile de intervenție, în măsura admiterii cererii principale și a respins în rest aceste cereri de intervenție față de respingerea acțiunii principale pentru restul suprafeței de teren cuprinse în dispoziție.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel apelantul pârât MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMARUL GENERAL, apelantul – intervenient CONSTANTINESCU VLADIMIR, apelanta reclamantă UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERĂȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI – UCECOM și apelanta – intervenientă S.C.M. COLIN DAILY.

În motivarea apelului declarat de ***pârâtul Municipiul București prin Primarul General***, acesta a arătat următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, apelantul a solicitat calificarea căii de atac în cauză ca fiind apelul și soluționarea în complet de apel, având în vedere că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 26 din Legea nr. 10/2001, acestea referindu-se la hotărâri pronunțate în acțiuni

formulate de persoana îndreptățită; per a contrario acțiunile formulate de terți, sunt supuse apelului.

Apelanta a arătat că hotărârea este nelegală și a invocat excepția inadmisibilității acțiunii formulate de reclamantă, având în vedere că Legea nr. 10/2001 este o lege specială, cu caracter reparatoriu, în care terții nu pot contesta în mod direct dispozițiile emise în baza acestei legi.

Astfel, conform art. 21 pct. 6 din Normele Metodologice de aplicare a art. 21 din Legea nr. 10/2001, instituția prefectului va exercita controlul de legalitate asupra dispozițiilor de restituire, iar în cazul în care se apreciază că acestea au fost ilegale, vor fi contestate pe calea contenciosului administrativ, în temeiul Legii 540/2004 și a Legii nr. 554/2004.

Totodată, art. 2 pct. 2 din Cap. 3 - măsurile instituționale - din Normele Metodologice prevede: „controlul aplicării fazei administrative a Legii nr. 10/2001, se exercită de către autoritatea administrativă constituită în temeiul HG nr. 361/2005 și, după caz, de către prefecți sau persoanele desemnate de prefecți în acest sens. Controalele se efectuează fie din oficiu, fie pe baza unor sesizări ale persoanelor îndreptățite.

În condițiile în care reclamanta UCECOM, ca și terț, nu a uzat de căile legale pentru controlul aplicării fazei administrative, acțiunea este inadmisibilă, terțul fiind obligat să urmeze calea prevăzută în lege, neavând alegere între aceasta și acțiune direct la instanță în nume propriu.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 282- 298 C.pr.civ.

În motivarea apelului declarat de *intervenientul Constantinescu Vladimir*, acesta a arătat următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, apelantul a solicitat calificarea căii de atac în cauză ca fiind apelul și soluționarea în complet de apel, având în vedere că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 26 din Legea nr. 10/2001, acestea referindu-se la hotărâri pronunțate în acțiuni formulate de persoana îndreptățită; per a contrario acțiunile formulate de terți, sunt supuse apelului.

Apelantul a invocat excepția inadmisibilității acțiunii formulate de reclamantă, pentru aceleași motive invocate de apelantul pârât Municipiul București, prin Primarul General și care au fost expuse mai sus.

Pe fondul cauzei, apelantul a arătat că hotărârea este nelegală și netemeinică deoarece reclamanta UCECOM nu deține

nici un titlu de proprietate asupra vreunei suprafețe de teren din cel preluat abuziv de la autorul său și care a făcut obiectul dispoziției de restituire în natură din anul 2006.

De la data emiterii HCM nr. 1386/1974 și până la data emiterii dispoziției nr. 5194/2006 și a procesului – verbal de predare – primire, însuși statul român nu a înstrăinat și nici nu a emis nici un alt titlu de proprietate pentru terenul de 4713,50 m.p. preluat abuziv de la autorul apelantului, în 1974 acesta fiind dat doar în folosință fără termen și fără plată, unei unități a cooperației meșteșugărești.

Restituirea în natură a terenului preluat abuziv s-a făcut de unitatea deținătoare întrucât reclamanta avea în fapt și în drept doar un drept de folosință a terenului, dar și date fiind dispozițiile legale în vigoare la data soluționării notificării, referitoare la terenurile atribuite în folosință unităților meșteșugărești, respectiv, art. 107 alin. 1 din Legea nr. 1/2005, care reglementa încetarea regimului de folosință gratuită și pe termen nelimitat a terenurilor revendicate.

Dreptul de folosință al reclamantei, care până în anul 2009 a fost gratuit în temeiul unei prevederi dintr-o lege specială, care a fost declarată neconstituțională, este același cu contractul de locațiune, sau /și concesiune prevăzut de art. 14 din Legea nr. 10/2001 și care pot afecta bunurile restituite în natură prin proceduri administrative.

În condițiile în care folosința terenului nu mai este cu titlu gratuit, cu atât mai mult este aplicabil art. 14 din Legea nr. 10/2001, în cazul acestor tipuri de contracte, noul proprietar se va subroga în drepturile statului sau ale persoanei juridice deținătoare, subrogare care intervine de drept.

În ceea ce privește construcțiile realizate de reclamantă pe terenul restituit în natură, situația juridică a acestora urmează a fi stabilită între proprietarii acestora și proprietarul terenului, conform art. 482 și următoarele Cod civil.

Apelantul a mai arătat că admiterea în parte a acțiunii reclamantei este nelegală, în fapt constituind o nouă preluare abuzivă prin intermediul unei hotărâri judecătorești și cu încălcarea legislației în materie, a unei părți din terenul proprietatea unei persoane fizice, în favoarea unei entități care nu are nici un titlu de proprietate asupra respectivului teren.

În consecință, apelantul a solicitat admiterea apelului și schimbarea în parte a hotărârii instanței de fond, în principal

respingerea acțiunii și a cererii de intervenție accesorie, ca inadmisibile, iar în subsidiar respingerea ca neîntemeiate a acestora și admiterea cererii de intervenție formulată de apelantul - intervenient.

Reclamanta UCECOM a declarat inițial apel, apoi a formulat precizări prin care a solicitat recalificarea căii de atac ca fiind recurs, arătând că în situația în care prima instanță a pronunțat o hotărâre susceptibilă de a fi atacată cu recurs, însă în mod eronat instanța menționează în dispozitiv calea de atac a apelului, tribunalul, ca primă instanță de control a răpit părții o cale de atac prevăzută de lege, iar această greșală trebuie să fie remediată prin admiterea recursului.

În motivarea căii de atac a recursului, reclamanta UCECOM a arătat că sentința este netemeinică și nelegală având în vedere următoarele:

Instanța a analizat ca probă doar raportul de expertiză refăcut și întocmit de expertul Mehedințeanu Constantin, pe care a considerat - o ca fiind singura probă esențială, înlăturând celelalte probe admise.

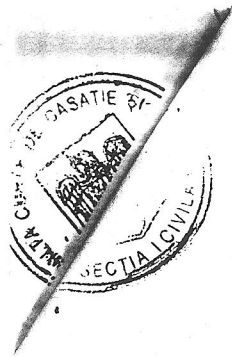
Tribunalul nu a luat în considerare o serie de înscrisuri care dovedeau că gradul de ocupare a terenului cu construcții autorizate este în procent destul de mare. Astfel, terenul este ocupat de sedii ale unor persoane juridice, spații de producție din beton armat, ateliere meșteșugărești și depozite, platforme betonate, post trafo, centrală termică și rețele edilitare, construcții care au avut la bază autorizații și recepții finale legale, fapt care impune restituirea prin măsuri reparatorii în echivalent.

Potrivit normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. 3 din lege, se prevede că restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă, nu poate fi făcută dacă este aferentă construcțiilor și este necesară bunei funcționări a acestora, așa cum motivează într-o speță similară ÎCCJ prin decizia nr. 8921/7.11.2005.

Instanța de fond nu a avut în vedere că pe acest teren sunt persoane juridice care își desfășoară activitatea și trebuia asigurat accesul către aceste spații pentru buna funcționare a acestora, cu atât mai mult cu cât în aceste spații lucrează invalizi și persoane cu diverse dizabilități.

Prin soluția pronunțată, instanța de fond a încălcat și dispozițiile art. 10 pct. 3 din Normele Metodologice care instituie

obligativitatea menținerii căilor de acces, a străzilor și trotuarelor, în cazul de față fiind drumul de acces în suprafață de 727 m.p. ce corespunde străzii Valea Lungă, fiind singura cale de acces ce face legătură între B-dul Timișoara și Iuliu Maniu.

În situația de față nu sunt aplicabile prevederile art. 9 care se referă la restituirea în natură, ci prevederile art. 10 care reglementează și situația terenurilor pe care s-au ridicat construcții autorizate, pentru care măsurile reparatorii se acordă prin echivalent.

S-a mai arătat că prin raportul de expertiză întocmit în cauză expertul a reținut că în prezent UCCECOM ocupă din terenul restituit prin dispoziția nr. 5194/2006, doar o suprafață de 4535 m.p., de asemenea expertul a reținut că suprafața ocupată de construcțiile UCCECOM este de 1978,2 m.p. construcții din zidărie și autorizate, fiind incidente dispozițiile art. 10 alin. 6 care prevăd că dacă terenul nu este liber, măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

S-a mai arătat că instanța nu a luat în considerare că pe teren există un punct de transformare electric, zonal de înaltă tensiune, ce reprezintă un obiectiv de utilitate publică, ce deservește întreaga zonă, astfel încât terenul pe care este amplasat nu poate face obiectul unei restituiri în natură, fiind afectat de detalii de sistematizare și de utilități. Conform art. 11 alin. 1 din Legea nr. 213/1998 și potrivit prescripțiilor energetice, pe o distanță de 3 m și pe 3 laturi, terenurile trebuie să fie libere pentru a permite accesul utilajelor în caz de intervenții.

De asemenea, s-a arătat că instanța a admis în parte acțiunea și a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 1594/2006, dar nu s-a pronunțat și cu privire la anulare a procesului verbal de predare primire a terenului, așa cum s-a solicitat prin acțiunea principală.

În consecință, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței și anularea în tot a dispoziției primarului nr. 5194 /2006 și a procesului – verbal de predare – primire încheiat la data de 06.02.2006.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 299 – 306, 304 pct. 9, 304¹, 312 alin. 3 Cod procedură civilă, art.6 CEDO și art. 1 alin. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenție.

Intervenienta *S.C. S.C.M. COLIN DAILY* a declarat inițial apel și ulterior a depus motive de recurs, invocând dispozițiile art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă.

Intervenienta a invocat ca motiv de ordine publică nulitatea absolută a dispoziției nr. 5194/2006 pentru întreaga suprafață de teren ocupată de construcții, arătând că în mod greșit instanța a anulat parțial decizia contestată doar pentru suprafața de teren aflată sub construcțiile UCECOM și a menținut restul dispoziției motivat de faptul că intervenienta nu a contestat decizia în cadrul termenului prevăzut de art. 26 din lege.

S-a arătat că dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 10/2001, sunt imperative, de ordine publică, iar instanța avea obligația să cenzureze în întregime decizia contestată, putând invoca și din oficiu nulitatea absolută chiar dacă apelanta nu a contestat decizia. De asemenea, s-a arătat că nu au fost luate în considerare susținerile referitoare la faptul că în situația în care dispoziția contestată va rămâne în forma actuală, legătura între B-dul Iuliu Maniu și B-dul Timișoara pe această zonă va fi întreruptă.

În consecință, s-a solicitat casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare, sau modificarea sentinței în sensul anulării parțiale a dispoziției contestate pentru întreaga suprafață de teren ocupată de construcții, inclusiv terenul de sub construcției intervenientei.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 306 alin. 2, art. 304 alin. 1 pct. 5-9 Cod procedură civilă.

Prin încheierea din 17.11.2011, *Curtea a calificat drept calea de atac* exercitată în cauză pentru motivele expuse în încheierea de la acea dată, ca fiind apel.

În apel, Curtea din oficiu, având în vedere motivele de apel invocate și caracterul devolutiv al apelului, în temeiul art. 129 alin. 5 Cod procedură civilă, a pus în discuție și a încuviințat efectuarea unui supliment la raportul de expertiză, având ca obiectiv individualizare terenului aferent construcțiilor UCECOM, necesar bunei funcționări a acestora.

Suplimentul la raportul de expertiză a fost depus la dosar la data de 27.02.2012.

Prin încheierea din data de 8.03.2012 Curtea a încuviințat obiecțiunile la raportul de expertiză formulate de apelantul – intervenient Constantinescu Vladimir, răspunsul la obiecțiuni fiind depus la data de 20.04.2012.

Prin decizia civilă nr.216 A din 24 mai 2012 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a IV-a civilă a respins apelurile declarate de apelantul pârât Municipiul București prin Primarul General și de apelantul-intervenient Constantinescu Vladimir,

împotriva sentinței civile nr.1749/17.12.2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă.

A admis apelurile declarate de apelanta reclamantă Uniunea Națională a Cooperăției Meșteșugărești – UCECOM, și de apelanta – intervenientă S.C.M. COLIN DAILY, împotriva aceleiași sentințe.

A schimbat în parte sentința apelată, în sensul că:

A dispus anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primăria Municipiului București și a procesului – verbal de predare – primire nr. 1884/06.02.2006 pentru suprafața de 4535 m.p. identificată prin suplimentul la raportul de expertiză topografică și răspunsul la obiecțiuni întocmit de expert Mehedințeanu Constantin.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței în măsura admiterii în parte a acțiunii dispusă prin prezenta decizie.

A obligat pe apelantul - pârât Municipiul București prin Primarul General și pe apelantul - intervenient Constantinescu Vladimir la plata către apelanta –reclamantă UCECOM a sumei de 2000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată .

Curtea de Apel a reținut următoarele :

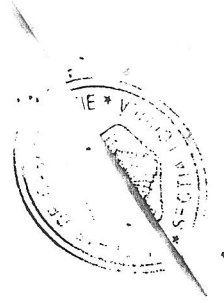
În ceea ce privește apelul privește apelul declarat de *apelantul pârât Municipiul București*, acesta a criticat hotărârea apelată susținând că acțiunea este inadmisibilă, deoarece Legea nr. 10/2001 este o lege specială, cu caracter reparatoriu iar terții nu pot contesta în mod direct dispozițiile emise în baza acestei legi.

Critica este nefondată, pentru considerentele ce succed:

Obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă anularea dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primăria Municipiului București și a procesului – verbal de predare – primire nr. 1884/06.02.2006, prin care s-a restituit în natură către persoanele îndreptățite, Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, suprafața de teren 14.000 mp., situată în București, str. Valea Lungă nr. 52, sector 6.

Cererea de chemare în judecată a fost formulată de un terț, reclamanta UCECOM, care a susținut că pe acest teren există construcții autorizate aparținând societății cooperatiste meșteșugărești.

În procedura Legii 10/2001, la art. 26 alin. 3 se prevede posibilitatea contestării dispoziției emise de unitatea deținătoare, în situația în care aceasta a fost respinsă (sau nu a fost soluționată în

mod nejustificat, conform interpretării date prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr. XX/2007), legitimarea procesuală activă aparținând persoanei care se pretinde îndreptățită.

De asemenea, potrivit art. 21.6 din Normele metodologice de aplicare a Legii 10/2001, aprobate prin HG 250/2007, „instituția prefectului exercită controlul de legalitate asupra dispozițiilor de restituire emise de primari, iar în cazul în care se apreciază că acestea au fost ilegale, vor fi contestate pe calea contenciosului administrativ, în temeiul Legii 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului și a Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004”.

Totodată, art. 2 pct. 2 din Cap. 3 - măsurile instituționale - din Normele Metodologice prevede: „controlul aplicării fazei administrative a Legii nr. 10/2001, se exercită de către autoritatea administrativă constituită în temeiul HG nr. 361/2005 și, după caz, de către prefecti sau persoanele desemnate de prefecti în acest sens. Controalele se efectuează fie din oficiu, fie pe baza unor sesizări ale persoanelor îndreptățite.

Aceste dispoziții legale speciale nu înlătură însă posibilitatea unui terț de a formula o acțiune în anulare de drept comun împotriva dispoziției emise în baza Legii 10/2001, în calitatea de persoană căreia dispoziția respectivă îi vatamă interesele (cum este cazul în speță).

Această interpretare este constantă în doctrina și practica instanțelor, inclusiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care au statuat în acest sens, deoarece opinia contrară ar însemna negarea accesului la justiție al unor persoane ce se pretind prejudiciate printr-un act al autorităților investite cu atribuții în materia Legii 10/2001, ceea ce contravine art. 21 din Constituție și art. 6 par 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește apelul declarat de *apelantul intervenient Constantinescu Vladimir*:

Prima critică formulată, referitoare la inadmisibilitatea acțiunii formulate este nefondată, pentru considerentele expuse mai sus, în analiza apelului declarat de apelantul pârât Municipiul București, prin Primarul General.

În ceea ce privește criticile referitoare la soluționarea fondului cauzei, apelantul intervenient a susținut în primul rând că hotărârea este nelegală, deoarece reclamanta UCECOM nu deține nici un titlu de proprietate asupra vreunei suprafețe de teren din cel preluat

abuziv de la autorul său și care a făcut obiectul dispoziției de restituire în natură.

Critica este nefondată, întrucât din perspectiva dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea 10/2001, a căror încălcare a fost reținută de instanță, nu este necesar ca terenul respectiv să fie proprietatea reclamantei.

Terenul în litigiu a fost dat în folosință de către stat, reclamantei UCECOM prin H.C.M. nr. 1386/1974, iar suprafață de 4.535 m.p. este ocupată de construcții care au fost edificate de reclamantă în baza autorizațiilor de construire depuse la dosar.

Potrivit art. 10 alin. 2 din Legea 10/2001, în cazul în care pe terenurile pe care s-au aflat construcții preluate în mod abuziv s-au edificat noi construcții, autorizate, persoana îndreptățită va obține restituirea în natură a părții de teren rămase liberă, iar pentru suprafața ocupată de construcții noi, cea afectată servituților legale sau altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale, măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent.

Textul legal menționat mai sus prevede așadar ca o excepție de la regula restituirii în natură, prevăzută de art. 9, situația în care, pe terenul preluat de stat au fost edificate noi construcții autorizate, caz în care, pentru suprafața ocupată de construcții, persoana îndreptățită are dreptul doar la măsuri reparatorii prin echivalent.

Situația dedusă judecății se încadrează în prevederile legale enunțate, astfel că, în mod corect a dispus prima instanță anularea parțială a dispoziției atacate, care a fost dată cu încălcarea parțială a art. 9 și art. 10 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că suprafața ocupată de construcțiile autorizate nu reprezenta o suprafață liberă, în sensul legii.

Apelantul a mai susținut că în mod incorect s-a dispus restituirea în natură a întregii suprafețe de teren prin dispoziția atacată, întrucât UCECOM avea doar un drept de folosință asupra terenului.

În acest sens, apelantul a invocat dispozițiile art. 107 alin. 1 din Legea 1/2006 privind organizarea și funcționarea cooperăției, în vigoare la data emiterii dispoziției, potrivit cu care *(1) Terenurile transmise în folosință pe durată nedeterminată și fără plată în vederea realizării de construcții pentru activitatea organizațiilor cooperăției de consum și meșteșugărești, precum și a asociațiilor cooperatiste, existente până la data intrării în vigoare a prezentei legi, care nu sunt revendicate și pe care au fost realizate construcții*

conform legii, își mențin acest regim juridic pe toată durata existenței construcțiilor respective sau până la trecerea lor, cu plată, în proprietatea societății cooperative, prevederi care au fost declarate neconstituționale prin decizia Curții Constituționale nr. 913/2009, în măsura în care folosința terenurilor se face cu titlu gratuit.

Textul legal menționat reglementează raporturile dintre stat (în proprietatea căruia se află terenurile) și unitățile cooperatiste care sunt titularii dreptului de folosință asupra terenurilor.

Raporturile dintre stat și persoana îndreptățită sunt supuse însă reglementării prevăzute de Legea 10/2001, fiind analizate mai sus, din perspectiva art. 10 alin. 2.

Susținerea apelantului reclamant în sensul că dreptul de folosință al reclamantei este similar cu dreptul locatarului sau concesionarului prevăzute de art. 14 din Legea 10/2001 și poate afecta bunul restituit în natură, în sensul textului legal menționat, nu poate fi primită, deoarece drepturile menționate mai sus au regim juridic distinct și sunt guvernate de instituții juridice diferite.

Pe de altă parte, textul art. 14 din Legea 10/2001 prevede situația în care locațiunea/concesiunea vizează întreg imobilul supus restituirii, or, în cauza de față, pe terenul dat în folosință reclamantei se află construcții autorizate care nu fac obiectul unor asemenea contracte.

Teoria susținută de apelantul reclamant privitoare la invocarea regulilor din materia accesii pentru construcții nu poate fi acceptată, având în vedere dispozițiile speciale prevăzute de legea 10/2001, care se aplică cu prioritate.

Sub un ultim aspect, prin anularea parțială a dispoziției emise în favoarea intervenientului, nu se contestă calitatea sa de persoană îndreptățită, care nu a fost pusă în discuție în cauza de față, ci modalitatea concretă a măsurilor reparatorii ce se cuvin acestuia în baza Legii 10/2001, în sensul că pentru partea din teren ce va fi menționată în cuprinsul hotărârii de față, acesta nu are dreptul la restituirea în natură, ci la măsuri reparatorii prin echivalent.

În ceea ce privește apelul declarat de *reclamanta UCECOM*, aceasta a criticat sentința apelată, susținând că nu s-a luat în considerare faptul că terenul are un grad de ocupare mai mare cu construcții autorizate ale unor persoane juridice, spații de producție din ateliere meșteșugărești și depozite etc.

Sub acest aspect, se reține faptul că acțiunea reclamantei poate viza anularea parțială a deciziei doar din perspectiva suprafeței de teren ocupate de construcțiile UCECOM, iar nu și de construcțiile ocupate de alte instituții sau entități, în privința acestora apelanta reclamantă nejustificând existența unei vătămări, deci a unui interes în formularea cererii.

În ceea ce privește terenul ocupat de construcțiile autorizate UCECOM, este întemeiată critica în sensul că în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. 3 din lege restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă, nu poate fi făcută dacă este aferentă construcțiilor și este necesară bunei funcționări a acestora.

În acest sens, sintagma „*suprafața ocupată de construcții*”, din cuprinsul art. 10 alin. 2 din nu poate fi interpretată în sensul că se referă exclusiv la terenul de sub construcții, ci și la terenul aferent acestora necesar bunei utilizări și funcționării normale a construcțiilor.

O interpretare restrictivă, însemnând numai amprenta la sol a construcției, contravine spiritului legii, având în vedere situațiile reglementate de lege și care justifică aplicarea excepțiilor de la regula restituirii în natură, astfel cum acestea sunt prevăzute în art. 10 alin. 2 și sunt detaliate, cu titlu exemplificativ, în normele metodologice.

De altfel, în acest sens este și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, într-o speță similară, prin decizia nr. 8921/07.11.2005 a reținut că „normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (3) din lege, prevăd că restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă nu poate fi făcută dacă aceasta este aferentă construcțiilor noi și este necesară bunei funcționări a acestora”.

În acest sens este și decizia nr. 6867/19.10.2007 a ÎCCJ, în care se reține că interpretarea restrictivă a noțiunii de teren ocupat contravine dispozițiilor Legii 10/2001, care face distincția între „teren liber”, și teren nu poate fi eliberat”.

În apel, s-a efectuat un supliment la raportul de expertiză efectuat în prima instanță, având ca obiectiv individualizarea terenului aferent construcțiilor UCECOM, necesar bunei funcționări a acestora.

Aceste construcții reprezintă depozite (de piese industriale, mobilier, produse chimice, îmbrăcăminte, produse din tutun, covoare, mașini de cusut), service auto, tipografie, spălătorie,

birouri, spații de fabricare mobilier, produse metalice, produse naturiste din plante, birouri, arhivă.

Suplimentul la raportul de expertiză (filele 124-133), astfel cum a fost completat cu răspunsul la obiecțiuni (filele 149-153) a identificat teren aferent necesar bunei funcționări a construcțiilor ca fiind suprafața de 4535 mp, definită pe planul la anexa 1 prin punctele A-B-7-8 -b-10-11-12-A (fila 151), utilizată pentru accesul mașinilor de marfă care aprovizionează și transportă produsele rezultate din activitățile desfășurate, respectiv produse de mobilier, construcții metalice, produse cosmetice, farmaceutice și naturiste etc. S-a mai menționat că în construcția P își desfășoară activitatea un service auto, ceea ce înseamnă că o mare parte din teren este ocupat de autoturisme.

Prin urmare, în mod greșit prima instanța a avut în vedere în privința terenului ocupat de construcțiile UCECOM, doar amprenta la sol a acestuia, nu întregul teren aferent, din împrejurimile construcțiilor, necesar bunei utilizări și funcționări a acestora.

În ceea ce privește *apelul declarat de intervenienta S.C.M. COLIN DAILY*, acesta se impune a fi admis, în sensul celor menționate sus, pentru motivele care au justificat anularea parțială a dispoziției pentru suprafața de teren de 4535 m.p., în condițiile în care cererea de intervenție a fost formulată în favoarea reclamantei.

Criticile referitoare la restul suprafeței de teren, nu pot fi primite, în condițiile în care intervenienta nu a formulat cerere de anulare a dispoziției pentru suprafața respectivă.

Aceasta este modalitatea procedurală prin care apelanta își poate valorifica propriile pretenții, în situația în care se consideră prejudiciată prin emiterea dispoziției de restituire în natură.

În procesul de față, apelanta are doar calitatea de intervenientă în favoarea reclamantei, ceea ce înseamnă că poate formula doar apărări care să sprijine pretențiile în favoarea părții care intervine, conform art. 49 alin. 3 C.pr. civ.

Împotriva acestei decizii, în termen legal, au declarat recurs pârâțul Municipiul București prin Primarul General și intervenientul Constantinescu Vladimir.

1. Municipiul București prin Primarul General a criticat decizia invocând în drept dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea motivului de recurs s-a susținut că instanța a făcut o greșită interpretare și aplicare a dispozițiilor art.274 Cod procedură civilă, privind acordarea cheltuielilor de judecată.

S-a susținut că suma acordată cu titlu de cheltuieli de judecată este prea mare în raport de volumul muncii prestare; că instanța nu a arătat motivat ce reprezintă această sumă și că avea posibilitatea legală să cenzureze suma solicitată în raport de dispozițiile art.274 alin.(3) Cod procedură civilă și de decizia nr.3564/1999 a Consiliului Uniunii Barourilor din România.

Recurentul a invocat și interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 7 alin . (1), art.9 alin.(1) și art.23 alin.(1) și (3) din Legea nr.10/2001, însă fără a dezvolta critici concrete privind aceste texte legale.

Intervenientul Constantinescu Victor, a criticat decizia dezvoltând următoarele argumente, care pot fi încadrate în dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă:

În mod nelegal instanțele au respins excepția inadmisibilității acțiunii, în condițiile în care s-a făcut dovada că reclamanta este terț în raport de dispoziția emisă și contestată, iar aceasta nu a uzitat de exercitarea căilor legale pentru controlul aplicării fazei administrative a legii speciale, respectiv nu a sesizat instituția Prefectului și nici Autoritatea Administrativă constituită în baza H.G. nr. 361/2005.

Pe fondul cauzei s-a susținut că raportat la faptul că reclamanta nu a făcut dovada deținerii terenului cu vreun titlu valabil de proprietate, terenul fiind dat numai în folosință, aceasta nu este îndreptățită a primi terenul, dat fiind că prin dispozițiile art.107 alin.(1) din Legea nr.1/2005 s-a dispus și încetarea regimului de folosință gratuită pe termen nelimitat a acestor terenuri revendicate.

După data de 2009, deținerea terenului de către reclamantă are valoarea unui contract de concesiune sau locațiune, fiind aplicabile dispozițiile art.14 din Legea nr.10/2001, noul proprietar subrogându-se în drepturile statului sau ale unității deținătoare, iar situația juridică a construcțiilor urmând a se stabili după regulile instituite de art. 482 și următoarele Cod civil.

Din concluziile raportului de expertiză nu rezultă dacă construcțiile edificate sunt funcționale pentru a se putea reține și aprecia asupra suprafețelor de teren care reprezintă teren aferent construcțiilor raportat la buna funcționare a acestora.

Înalta Curte, în majoritate, constată că recursurile sunt nefondate pentru următoarele considerente:

1. În ce privește recursul Municipiului București prin Primarul General:

Critica privind greșita interpretare și aplicare a dispozițiilor art.274 Cod procedură civilă este nefondată.

În condițiile în care pârâtul a căzut în pretenții, actul emis de acesta fiind anulat, în mod fondat acesta a fost obligat la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu expert și solicitate prin concluziile scrise.

Suma datorată cu titlu de onorariu de expert nu poate fi micșorată de către instanță, aceasta fiind deja stabilită cu ocazia încuviințării probei, nefiind aplicabile dispozițiile art.274 alin.(3) Cod procedură civilă, care privesc onorariile avocaților.

În cauză nu sunt incidente nici dispozițiile art.132 din statutul profesiei de avocat care reglementează raporturile dintre avocat și client.

Nefondată este și critica privind nemotivarea deciziei în ce privește cheltuielile de judecată, instanța arătând că suma acordată reprezintă onorariu expertiză.

Critica privind greșita interpretare și aplicare a dispozițiilor art.7 alin.(1) , art.9 alin./1) și art.23 alin.(1) și (3) din Legea nr.10/2001 a fost invocată în mod formal, argumentele dezvoltate prin cererea de recurs necuprinzând critici efective privind modul de judecată al instanței, raportat la textele de lege invocate.

2. În ce privește recursul intervenientului Constantinescu Victor:

Critica privind greșita respingere a excepției inadmisibilității acțiunii este nefondată.

Potrivit art.26 din Legea nr.10/2001, împotriva dispoziției prin care s-a soluționat notificarea, persoanele interesate pot formula contestație.

Este adevărat că o astfel de contestație este deschisă numai beneficiarilor dispoziției, însă acțiunea de față nu are caracterul unei astfel de contestații, ci este o acțiune în constatarea nulității absolute a dispoziției.

Dispoziția emisă în procedura Legii nr.10/2001 este un act juridic civil, care produce efecte în planul dreptului de proprietate și în atare situație, terții pot solicita constatarea nulității absolute a actului juridic civil, dacă apreciază că anumite drepturi sau interese legitime le sunt lezate prin acesta iar actul juridic civil a fost emis cu încălcarea normelor imperative ale legii speciale.

Existența unor dispoziții legale privind controlul de legalitate, exercitat prin instituția Prefectului, asupra dispozițiilor emise de Primar, nu poate și nu trebuie să împiedice exercitarea dreptului de acces la justiție, garantat de art.21 din Constituție și de art.6 din Convenția Europeană.

Criticile pe fondul cauzei sunt nefondate, instanța reținând legal și temeinic că dispoziția a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art.9,10 și 11, și care explicitează care sunt terenurile care pot fi restituite în natură.

Suprafețele de teren preluate chiar în mod abuziv, însă pe care au fost edificate construcții autorizate nu se restituie în natură, persoana îndreptățită având dreptul doar la măsuri reparatorii în echivalent.

Reclamanta a invocat și dovedit că o parte din terenul asupra căruia autoritatea administrativă a dispus nu era la dispoziția acesteia, caz în care prevederile art.10 din Legea nr.10/2001 au fost aplicat greșit.

Aplicarea normelor cu caracter reparator ale legii speciale se face prin raportare la regimul juridic al terenului existent la data intrării în vigoare a legii care la acea dată terenul era atribuit reclamantei prin HCM nr.1386/1974, care a exercitat dreptul de folosință începând cu această dată.

Sub aspectul aplicării Legii nr.10/2001 și a analizei cauzelor de nulitate ale dispoziției emise, în prezenta cauză nu are relevanță faptul că terenul în litigiu a aparținut autorilor intervenienți și nici îndreptățirea acestuia la măsuri reparatorii, ci interesează dacă la data apariției legii terenul era liber , și se putea dispune restituirea în natură.

În condițiile în care s-a făcut dovada că pe terenul în litigiu, aflat în folosință legală a reclamantei, aceasta a edificat construcții autorizate și că întreaga suprafață de teren de 4535 m.p. reprezintă suprafața edificată și aferentă construcțiilor, în mod nelegal s-a dispus restituirea în natură, de către unitatea notificată, către intervenient.

Dispozițiile art.107 alin.1 din Legea nr.1/2000 care reglementează regimul de folosință a terenurilor deținute de organizațiile cooperatiste, nu au relevanță în prezenta cauză, în care se analizează cu prioritate respectarea dispozițiilor art.10 și 11 din

Legea nr.10/2001, privind restituirea în natură a terenurilor pe care s-au edificat construcții autorizate.

În mod legal s-a reținut că în cauză nu sunt incidente nici dispozițiile art.14 din Legea nr.10/2001 și nici dispozițiile art.482 Cod civil, întrucât HCM 1386/1974 și HCM 1389/1967 nu reprezintă contracte de locațiune, concesiune, locație de gestiune sau asociere în participațiune așa cum prevede legea, fiind acte administrative de putere.

Nici dispozițiile art.482 Cod civil nu sunt incidente în cauză, dispozițiile legii speciale aplicându-se cu prioritate în aprecierea caracterului de teren liber a suprafeței asupra căreia poartă notificarea.

Critica privind greșita determinare a suprafețelor de teren care nu ar reprezenta „suprafețe libere”, motivat de faptul că o parte s-ar afla sub construcții deja dezafectate iar o parte nu reprezintă suprafețe care să fie necesare bunei funcționări a construcțiilor existente, fără o critică efectivă, prin indicarea textelor de lege încălcate, constituie o critică de netemeinicie a hotărârii, și nu o critică de nelegalitate care să fie supusă cenzurii instanței de recurs.

Practica judiciară a consacrat un criteriu constant în determinarea terenului aferent unei clădiri, ca fiind atât terenul situat sub construcția respectivă, cât și terenul din jurul acesteia, mai precis curtea, teren ce este necesar unei normale utilizări a construcției, ținând seama de standardele specifice mediului. Cu alte cuvinte, terenul aferent este acela care face parte integrantă a unității locative și care asigură existența unei unități funcționale, compusă din construcții și teren corespunzător unui standard normal de utilizare în raport de destinația construcției.

Deși recurentul a susținut că o parte din construcțiile edificate sunt dezafectate și că astfel terenul de sub acestea nu ar mai reprezenta teren liber, acesta nu a făcut dovada în acest sens contrar celor reținute de instanțele de fond, care a reținut caracterul funcțional al construcțiilor.

Având în vedere aceste considerente, în baza dispozițiilor art.312 Cod procedură civilă, urmează a se respinge recursurile ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DISPUNE:

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de pârâtul Municipiul București prin Primarul general și de intervenientul Constantinescu Vladimir împotriva deciziei nr.216 A din 24 mai 2012 a Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 03 aprilie 2013.

PREȘEDINTE

Florentin Sorin Drăguț

JUDECĂTOR

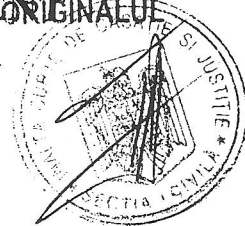
Mihaela Paraschiv

MAGISTRAT ASISTENT
Antoaneta Lipcinski

CONFORM CU
ORIGINALUL

Red.FSD

Tehnored.BMV/2 ex/2.09.2013

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
DOSAR NR.14939/3/2007

DECIZIA CIVILĂ NR.216 A
Ședința publică din data de **24.05.2012**

CURTEA COMPUSĂ DIN :
PREȘEDINTE : MEDIAN ANCA
JUDECĂTOR : SÎRBU GEORGETA
GREFIER : MANOLACHE DANA

Pe rol pronunțarea asupra apelurilor declarate de apelanta reclamantă **UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERĂȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI – UCECOM**, cu sediul în București, Bd. Unirii, nr.37, bl.G 3, Tronsonul 3, parter, sector 3, de apelantul pârât **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMARUL GENERAL**, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr.291-293, sector 6, și de apelanții intervenienți **S.C.M. COLIN DAILY**, cu sediul în București, str. Valea Lungă, nr.30, sector 6, și **CONSTANTINESCU VLADIMIR**, cu domiciliul ales la S.C.P.A. „Aursulesei și Asociații”, în București, str. Câmpina Libertății, nr.41, bl.MC4, ap.59, sector 3, împotriva sentinței civile nr.1749/17.12.2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă, având, ca obiect, „Legea nr.10/2001”.

Dezbaterile cauzei și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 17.05.2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, precum și pentru a da părților posibilitatea să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 24.05.2012, când a decis următoarele:

C U R T E A

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Secției a VIII-a a Tribunalului București, la 13.09.2006, reclamanta UCECOM a chemat în judecată pârâta Primăria Municipiului București, prin Primarul general, solicitând revocarea dispoziției nr. 5194/24.01.2006, a Primarului General, precum și a procesului verbal de predare primire a terenului situat în București, str. Valea Lungă nr. 52, sector 6.

În fapt, reclamanta arată că, prin dispoziția atacată, pârâțul a dispus restituirea în natură a terenului de 14.000 m.p. către numiții Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu

Elena, teren identificat prin raportul de expertiză topografică extrajudiciară, întocmit de expert Traian Ciobanu.

Reclamanta susține că, în mod greșit s-a reținut că terenul este liber de construcții, întrucât pe teren se află amplasate mai multe imobile aparținând unor societăți cooperatiste meșteșugărești, inclusiv o parte din imobilul aparținând reclamantei.

Arată că Organizațiile Cooperatiste dețin teren în folosință în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Reclamanta apreciază că nu sunt incidente cauzei dispozițiile art. 9 din Legea nr. 10/2001, ci prevederile art. 10 din aceeași lege.

La 18.10.2006, au formulat *cerere de intervenție* beneficiarii dispoziției, Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, solicitând respingerea acțiunii, susținând că terenul și construcțiile aflate pe acesta au fost proprietatea autorului Constantinescu Vladimir, fiind preluate abuziv de Statul Român, din totalul de 14.000 m.p., prin H.C.M. nr. 1386/1974 fiind dată în folosință, fără termen și fără plată, doar suprafața de 4713,50 m.p. Intervenienții susțin că terenul de 5,9 ha, transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1389/1967, nu a aparținut autorului lor și nu face parte din terenul obiect al dispoziției. De asemenea, susțin că, la momentul actual, reclamanta și alte organizații cooperatiste dețin în fapt, fără titlu, suprafața de 11.153 m.p., din totalul de 14.000 m.p. restituit în natură intervenienților, iar construcțiile ridicate pe acest teren au fost ridicate fără autorizație de construire, astfel că, din punct de vedere legal, ele nu există.

Prin aceeași cerere, intervenienții au invocat excepția necompetenței Secției a VIII-a, a lipsei dovezii calității de reprezentant a reclamantei, a lipsei calității procesuale active și a lipsei interesului reclamantei pentru suprafețele de 9286,5 m.p., ocupată ilegal de aceasta, precum și de 2847 m.p., pe care nu sunt ridicate construcții.

Prin încheierea din 18.10.2006, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a scos cauza de pe rol și a înaintat-o unei secții civile a Tribunalului București, reținând necompetența sa funcțională în soluționarea cauzei.

Împotriva acestei încheieri, reclamanta a declarat recurs, respins ca inadmisibil prin decizia civilă nr. 212/2007 a Curții de Apel București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Secției a V-a Civilă în dosar nr. 14939/3/2007.

La 26.06.2007, Tribunalul a admis în principiu cererea de intervenție, la același termen, respingând excepția de necompetență materială invocată de intervenienți.

La termenul din 16.09.2008, intervenienții au depus la dosar sentința civilă nr. 5190/2008 a Judecătoriei Sector 6 București, sentință

prin care instanța a soluționat cererea având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului de 14.0000 m.p., obiect al dispoziției contestate. Instanța luând act de tranzacția părților, în temeiul căreia numitul Constantinescu Vladimir a preluat întregul teren de 14.000 m.p. situat în str. Valea Lungă nr. 52, sectorul 6. Astfel, la termenul din 14.10.2008, instanța a luat act de *transmiterea calității procesuale de la intervenienții Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, către intervenientul Constantinescu Vladimir.*

La 09.02.2010, a fost depusă la dosar cererea de intervenție accesorie în interesul reclamantei, formulată de S.C.M. COLIN DAILY, aceasta solicitând admiterea acțiunii și arătând că decizia contestată este lovită de nulitate absolută, față de dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, dat fiind că terenul este unul extravilan, așa încât, ar fi fost incidente dispozițiile Legii nr. 18/1991.

La 13.04.2010, instanța a admis în principiu intervenția accesorie, pentru considerentele expuse în încheierea de la acea dată.

În cauză, au fost administrate probele cu înscrișuri, interogatorii, expertize topografice.

Prin sentința civilă nr.1749/17.12.2010 pronunțată de Tribunalul București Secția a- V-a Civilă, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta Uniunea Națională a Cooperăției Meșteșugărești – UCECOM, în contradictoriu cu pârâta Primăria Municipiului București, intervenienta S.C.M. COLIN DAILY, și intervenientul Constantinescu Vladimir, s-a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006, emisă de Primarul General al Municipiului București, pentru suprafața de 1.978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expertul Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din prezenta sentință, s-au admis în parte cererile de intervenție și s-a respins în rest acțiunea principală și cererile de intervenție, ca neîntemeiate.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că, prin dispoziția nr. 5194/24.01.2006, Primăria Municipiului București prin Primarul General a soluționat notificarea nr. 145/2001, restituind în natură notificărilor Constantinescu Vladimir, Barbu și Elena, terenul de 14.000 m.p., situat în București, str. Valea Lungă nr. 52, sectorul 6, reținând că acesta este liber de construcții și reținând incidența art. 7 alin. 1, art. 9 alin. 1, art. 23 alin. 1 și 3 din Legea nr. 10/2001.

În temeiul dispoziției, s-a încheiat procesul verbal de predare-primire nr. 1884/06.02.2006.

Ca urmare a tranzacției încheiate de intervenienți în procesul având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului litigios, intervenientul Constantinescu Vladimir a preluat calitatea procesuală a celorlalți doi intervenienți.

Reclamanta a susținut că se impune revocarea dispoziției Primarului, având în vedere că terenul nu este liber de construcții, ci pe acesta se află construcții aparținând unor societăți cooperative meșteșugărești, inclusiv o parte din construcția proprietatea reclamantei. De asemenea, reclamanta a susținut că organizațiile cooperatiste dețin teren în folosință, în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Sub aspectul criticilor reclamantei, instanța a analizat proba esențială în cadrul acestui litigiu, respectiv raportul de expertiză refăcut, întocmit de expert Mehedințeanu Constantin, depus în volumul 3, la data de 05.11.2010.

Ținând cont de documentația pe care părțile au pus-o la dispoziția expertului, de autorizațiile de construire depuse la dosar, de hotărârile Consiliului de Miniștri nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967, expertul a răspuns obiectivelor instanței în sensul că terenul transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1386/1974 se suprapune cu o suprafață de 10.128 m.p. peste terenul restituit prin dispoziția nr. 5194/2006. expertul a prezentat suprapunerea astfel: reclamanta ocupă din terenul restituit prin dispoziție o suprafață de 4.535 m.p., din care suprafața ocupată de construcții este de 1.978,2 m.p.; intervenienta Colin Daily ocupă din terenul restituit suprafața de 4642 m.p., alte societăți ocupând părți din terenul restituit.

Reținând că, pentru construcțiile aparținând reclamantei și care ocupă suprafața de 1978,2 m.p., s-au eliberat autorizații de construire, Tribunalul a constatat că acțiunea reclamantei este în parte întemeiată, constatând că dispoziția a fost emisă de Primar cu încălcarea parțială a art. 9 și art. 10 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că suprafața de 1978,2 m.p. nu reprezenta o suprafață liberă în înțelesul legii.

În consecință, în temeiul art. 26 raportat la art. 9 și 10 din Legea nr. 10/ 2001 republicată, Tribunalul a admis în parte acțiunea, a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primarul General, pentru suprafața de 1978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expert Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din prezenta sentință.

A respins în rest acțiunea principală ca neîntemeiată, având în vedere că, pentru întregul teren de 4.535 m.p. folosit de reclamantă în temeiul H.C.M. nr. 1386/1974, aceasta nu justifică motive de anulare a dispoziției, simpla folosință a terenului neafectând dreptul de proprietate al intervenienților, această suprafață de teren, mai puțin cea anterior reținută, nefiind ocupată de construcții și ca atare, având calitatea de imobil liber în înțelesul legii.

Cu privire la suprafețele ocupate de alte societăți pe același teren, instanța nu a analizat susținerile reclamantei sub acest aspect și nici ale intervenientei Colin Daily, câtă vreme aceste societăți nu au contestat, în

cadrul prevăzut de art. 26 din lege, dispoziția Primarului, iar reclamanta nu s-a aflat în posesia unui mandat dat de aceste societăți să le reprezinte interesele în prezentul dosar.

A fost înlăturată apărarea intervenientei Colin Daily, ce se referă la incidența art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că terenul litigios este unul intravilan, situat în sectorul 6 al Capitalei, fiindu-i aplicabile astfel dispozițiile Legii nr. 10/2001, și nu cele ale Legii nr. 18/1991, cum greșit susține intervenienta.

Admițând în parte acțiunea principală, a admis în parte cererile de intervenție, în măsura admiterii cererii principale și a respins în rest aceste cereri de intervenție față de respingerea acțiunii principale pentru restul suprafeței de teren cuprinse în dispoziție.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel apelantul pârât MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMARUL GENERAL, apelantul – intervenient CONSTANTINESCU VLADIMIR, apelanta reclamantă UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERĂȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI – UCECOM și apelanta – intervenientă S.C.M. COLIN DAILY.

În motivarea apelului declarat de pârâtul Municipiul București prin Primarul General, acesta a arătat următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, apelantul a solicitat calificarea căii de atac în cauză ca fiind apelul și soluționarea în complet de apel, având în vedere că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 26 din Legea nr. 10/2001, acestea referindu-se la hotărâri pronunțate în acțiuni formulate de persoana îndreptățită; per a contrario acțiunile formulate de terți, sunt supuse apelului.

Apelanta a arătat că hotărârea este nelegală și a invocat excepția inadmisibilității acțiunii formulate de reclamantă, având în vedere că Legea nr. 10/2001 este o lege specială, cu caracter reparatoriu, în care terții nu pot contesta în mod direct dispozițiile emise în baza acestei legi.

Astfel, conform art. 21 pct. 6 din Normele Metodologice de aplicare a art. 21 din Legea nr. 10/2001, instituția prefectului va exercita controlul de legalitate asupra dispozițiilor de restituire, iar în cazul în care se apreciază că acestea au fost ilegale, vor fi contestate pe calea contenciosului administrativ, în temeiul Legii 340/2004 și a Legii nr. 554/2004.

Totodată, art. 2 pct. 2 din Cap. 3 - măsurile instituționale - din Normele Metodologice prevede: „controlul aplicării fazei administrative a Legii nr. 10/2001, se exercită de către autoritatea administrativă constituită în temeiul HG nr. 361/2005 și, după caz, de către prefecți sau persoanele desemnate de prefecți în acest sens. Controalele se efectuează fie din oficiu, fie pe baza unor sesizări ale persoanelor îndreptățite.

În condițiile în care reclamanta UCECOM, ca și terț, nu a uzat de căile legale pentru controlul aplicării fazei administrative, acțiunea este inadmisibilă, terțul fiind obligat să urmeze calea prevăzută în lege, neavând alegere între aceasta și acțiune direct la instanță în nume propriu.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 282- 298 C.pr.civ.

În motivarea apelului declarat de *intervenientul Constantinescu Vladimir*, acesta a arătat următoarele:

Ca o chestiune prealabilă, apelantul a solicitat calificarea căii de atac în cauză ca fiind apelul și soluționarea în complet de apel, având în vedere că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 26 din Legea nr. 10/2001, acestea referindu-se la hotărâri pronunțate în acțiuni formulate de persoana îndreptățită; per a contrario acțiunile formulate de terți, sunt supuse apelului.

Apelantul a invocat excepția inadmisibilității acțiunii formulate de reclamantă, pentru aceleași motive invocate de apelantul pârât Municipiul București, prin Primarul General și care au fost expuse mai sus.

Pe fondul cauzei, apelantul a arătat că hotărârea este nelegală și netemeinică deoarece reclamanta UCECOM nu deține nici un titlu de proprietate asupra vreunei suprafețe de teren din cel preluat abuziv de la autorul său și care a făcut obiectul dispoziției de restituire în natură din anul 2006.

De la data emiterii HCM nr. 1386/1974 și până la data emiterii dispoziției nr. 5194/2006 și a procesului – verbal de predare – primire, însuși statul român nu a înstrăinat și nici nu a emis nici un alt titlu de proprietate pentru terenul de 4713,50 m.p. preluat abuziv de la autorul apelantului, în 1974 acesta fiind dat doar în folosință fără termen și fără plată, unei unități a cooperăției meșteșugărești.

Restituirea în natură a terenului preluat abuziv s-a făcut de unitatea deținătoare întrucât reclamanta avea în fapt și în drept doar un drept de folosință a terenului, dar și date fiind dispozițiile legale în vigoare la data soluționării notificării, referitoare la terenurile atribuite în folosință unităților meșteșugărești, respectiv, art. 107 alin. 1 din Legea nr. 1/2005, care reglementa încetarea regimului de folosință gratuită și pe termen nelimitat a terenurilor revendicate.

Dreptul de folosință al reclamantei, care până în anul 2009 a fost gratuit în temeiul unei prevederi dintr-o lege specială, care a fost declarată neconstituțională, este același cu contractul de locațiune, sau /și concesiune prevăzut de art. 14 din Legea nr. 10/2001 și care pot afecta bunurile restituite în natură prin proceduri administrative.

În condițiile în care folosința terenului nu mai este cu titlu gratuit, cu atât mai mult este aplicabil art. 14 din Legea nr. 10/2001, în cazul

acestor tipuri de contracte, noul proprietar se va subroga în drepturile statului sau ale persoanei juridice deținătoare, subrogare care intervine de drept.

În ceea ce privește construcțiile realizate de reclamantă pe terenul restituit în natură, situația juridică a acestora urmează a fi stabilită între proprietarii acestora și proprietarul terenului, conform art. 482 și următoarele Cod civil.

Apelantul a mai arătat că admiterea în parte a acțiunii reclamantei este nelegală, în fapt constituind o nouă preluare abuzivă prin intermediul unei hotărâri judecătorești și cu încălcarea legislației în materie, a unei părți din terenul proprietatea unei persoane fizice, în favoarea unei entități care nu are nici un titlu de proprietate asupra respectivului teren.

În consecință, apelantul a solicitat admiterea apelului și schimbarea în parte a hotărârii instanței de fond, în principal respingerea acțiunii și a cererii de intervenție accesorie, ca inadmisibile, iar în subsidiar respingerea ca neîntemeiate a acestora și admiterea cererii de intervenție formulată de apelantul - intervenient.

Reclamanta UCECOM a declarat inițial apel, apoi a formulat precizări prin care a solicitat recalificarea căii de atac ca fiind recurs, arătând că în situația în care prima instanță a pronunțat o hotărâre susceptibilă de a fi atacată cu recurs, însă în mod eronat instanța menționează în dispozitiv calea de atac a apelului, tribunalul, ca primă instanță de control a răpit părții o cale de atac prevăzută de lege, iar această greșală trebuie să fie remediată prin admiterea recursului.

În motivarea căii de atac a recursului, reclamanta UCECOM a arătat că sentința este netemeinică și nelegală având în vedere următoarele:

Instanța a analizat ca probă doar raportul de expertiză refăcut și întocmit de expertul Mehedințeanu Constantin, pe care a considerat - o ca fiind singura probă esențială, înlăturând celelalte probe admise.

Tribunalul nu a luat în considerare o serie de înscrisuri care dovedeau că gradul de ocupare a terenului cu construcții autorizate este un procent destul de mare. Astfel, terenul este ocupat de sedii ale unor persoane juridice, spații de producție din beton armat, ateliere meșteșugărești și depozite, platforme betonate, post trafo, centrală termică și rețele edilitare, construcții care au avut la bază autorizații și recepții finale legale, fapt care impune restituirea prin măsuri reparatorii în echivalent.

Potrivit normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. 3 din lege, se prevede că restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă, nu poate fi făcută dacă este aferentă construcțiilor și este necesară bunei funcționări a

acestora, așa cum motivează într-o speță similară ÎCCJ prin decizia nr. 8921/7.11.2005.

Instanța de fond nu a avut în vedere că pe acest teren sunt persoane juridice care își desfășoară activitatea și trebuia asigurat accesul către aceste spații pentru buna funcționare a acestora, cu atât mai mult cu cât în aceste spații lucrează invalizi și persoane cu diverse dizabilități.

Prin soluția pronunțată, susține reclamanta, instanța de fond a încălcat și dispozițiile art. 10 pct. 3 din Normele Metodologice care instituie obligativitatea menținerii căilor de acces, a străzilor și trotuarelor, în cazul de față fiind drumul de acces în suprafață de 727 m.p. ce corespunde străzii Valea Lungă, fiind singura cale de acces ce face legătură între B-dul Timișoara și Iuliu Maniu.

În situația de față nu sunt aplicabile prevederile art. 9 care se referă la restituirea în natură, ci prevederile art. 10 care reglementează și situația terenurilor pe care s-au ridicat construcții autorizate, pentru care măsurile reparatorii se acordă prin echivalent.

S-a mai arătat că prin raportul de expertiză întocmit în cauză expertul a reținut că în prezent UCECOM ocupă din terenul restituit prin dispoziția nr. 5194/2006, doar o suprafață de 4535 m.p., de asemenea expertul a reținut că suprafața ocupată de construcțiile UCECOM este de 1978,2 m.p. construcții din zidărie și autorizate, fiind incidente dispozițiile art. 10 alin. 6 care prevăd că dacă terenul nu este liber, măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

S-a mai arătat că instanța nu a luat în considerare că pe teren există un punct de transformare electric, zonal de înaltă tensiune, ce reprezintă un obiectiv de utilitate publică, ce deservește întreaga zonă, astfel încât terenul pe care este amplasat nu poate face obiectul unei restituiri în natură, fiind afectat de detalii de sistematizare și de utilități. Conform art. 11 alin. 1 din Legea nr. 213/1998 și potrivit prescripțiilor energetice, pe o distanță de 3 m și pe 3 laturi, terenurile trebuie să fie libere pentru a permite accesul utilajelor în caz de intervenții.

De asemenea, s-a arătat că instanța a admis în parte acțiunea și a dispus anularea parțială a dispoziției nr. 1594/2006, dar nu s-a pronunțat și cu privire la anulare a procesului verbal de predare primire a terenului, așa cum s-a solicitat prin acțiunea principală.

În consecință, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței și anularea în tot a dispoziției primarului nr. 5194 /2006 și a procesului – verbal de predare – primire încheiat la data de 06.02.2006.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 299 – 306, 304 pct. 9, 304¹, 312 alin. 3 Cod procedură civilă, art.6 CEDO și art. 1 alin. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenție.

Intervenienta **S.C. S.C.M. COLIN DAILY** a declarat inițial apel și ulterior a depus motive de recurs, invocând dispozițiile art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, în ceea ce privește motivarea recursului peste termenul prevăzut de lege, având în vedere că indicarea greșită a căii de atac și a termenului este de natură să prejudicieze părțile prin inducerea în eroare a acestora cu privire la termenele de motivare, ceea ce înseamnă o violare a art. 6 alin. 1 din CEDO, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil.

Intervenienta a invocat ca motiv de ordine publică nulitatea absolută a dispoziției nr. 5194/2006 pentru întreaga suprafață de teren ocupată de construcții, arătând că în mod greșit instanța a anulat parțial decizia contestată doar pentru suprafața de teren aflată sub construcțiile UCECOM și a menținut restul dispoziției motivat de faptul că intervenienta nu a contestat decizia în cadrul termenului prevăzut de art. 26 din lege.

S-a arătat că dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 10/2001, sunt imperative, de ordine publică, iar instanța avea obligația să cenzureze în întregime decizia contestată, putând invocând și din oficiu nulitatea absolută chiar dacă apelanta nu a contestat decizia. De asemenea, s-a arătat că nu au fost luate în considerare susținerile referitoare la faptul că în situația în care dispoziția contestată va rămâne în forma actuală, legătura între B-dul Iuliu Maniu și B-dul Timișoara pe această zonă va fi întreruptă.

În consecință, s-a solicitat casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare, sau modificarea sentinței în sensul anulării parțiale a dispoziției contestate pentru întreaga suprafață de teren ocupată de construcții, inclusiv terenul de sub construcției intervenientei.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 306 alin. 2, art. 304 alin. 1 pct. 5-9 Cod procedură civilă.

Prin încheierea din 17.11.2011, **Curtea a calificat drept calea de atac** exercitată în cauză pentru motivele expuse în încheierea de la acea dată.

În apel, Curtea din oficiu, având în vedere motivele de apel invocate și caracterul devolutiv al apelului, în temeiul art. 129 alin. 5 Cod procedură civilă, a pus în discuție și a încuviințat efectuarea unui supliment la raportul de expertiză, având ca obiectiv individualizare terenului aferent construcțiilor UCECOM, necesar bunei funcționări a acestora.

Suplimentul la raportul de expertiză a fost depus la dosar la data de 27.02.2012 (filele 121 – 133).

Prin încheierea din data de 8.03.2012 Curtea a încuviințat obiecțiunile la raportul de expertiză formulate de apelantul – intervenient

Constantinescu Vladimir, răspunsul la obiecțiuni fiind depus la data de 20.04.2012, filele 149 – 156.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor expuse mai sus, având în vedere disp. art. 295 alin. 1 C.pr.civ., Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește apelul declarat de **apelantul pârât Municipiul București**, acesta a criticat hotărârea apelată susținând că acțiunea este inadmisibilă, deoarece Legea nr. 10/2001 este o lege specială, cu caracter reparatoriu iar terții nu pot contesta în mod direct dispozițiile emise în baza acestei legi.

Critica este nefondată, pentru considerentele ce succed:

Obiectul cererii de chemare în judecată îl reprezintă anularea dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primăria Municipiului București și a procesului – verbal de predare – primire nr. 1884/06.02.2006, prin care s-a restituit în natură către persoanele îndreptățite, Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, suprafața de teren 14.000 mp., situată în București, str. Valea Lungă nr. 52, sector 6.

Cererea de chemare în judecată a fost formulată de un terț, reclamanta UCECOM, care a susținut că pe acest teren există construcții autorizate aparținând societății cooperatiste meșteșugărești.

În procedura Legii 10/2001, la art. 26 alin. 3 se prevede posibilitatea contestării dispoziției emise de unitatea deținătoare, în situația în care aceasta a fost respinsă (sau nu a fost soluționată în mod nejustificat, conform interpretării date prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr. XX/2007), legitimarea procesuală activă aparținând persoanei care se pretinde îndreptățită.

De asemenea, potrivit art. 21.6 din Normele metodologice de aplicare a Legii 10/2001, aprobate prin HG 250/2007, „instituția prefectului exercită controlul de legalitate asupra dispozițiilor de restituire emise de primari, iar în cazul în care se apreciază că acestea au fost ilegale, vor fi contestate pe calea contenciosului administrativ, în temeiul Legii 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului și a Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004”.

Totodată, art. 2 pct. 2 din Cap. 3 - măsurile instituționale - din Normele Metodologice prevede: „controlul aplicării fazei administrative a Legii nr. 10/2001, se exercită de către autoritatea administrativă constituită în temeiul HG nr. 361/2005 și, după caz, de către prefecți sau persoanele desemnate de prefecți în acest sens. Controalele se efectuează fie din oficiu, fie pe baza unor sesizări ale persoanelor îndreptățite.

Aceste dispoziții legale speciale nu înlătură însă posibilitatea unui terț de a formula o acțiune în anulare de drept comun împotriva

dispoziției emise în baza Legii 10/2001, în calitatea de persoană căreia dispoziția respectivă îi vatamă interesele (cum este cazul în speță).

Această interpretare este constantă în doctrina și practica instanțelor, inclusiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care au statuat în acest sens, deoarece opinia contrară ar însemna negarea accesului la justiție al unor persoane ce se pretind prejudiciate printr-un act al autorităților investite cu atribuții în materia Legii 10/2001, ceea ce contravine art. 21 din Constituție și art. 6 par 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 296 C.pr. civ., Curtea va respinge ca nefondat apelul declarat de apelantul pârât Municipiul București, prin Primarul General.

În ceea ce privește apelul declarat de **apelantul intervenient Constantinescu Vladimir**, Curtea reține următoarele:

Prima critică formulată, referitoare la inadmisibilitatea acțiunii formulate este nefondată, pentru considerentele expuse mai sus, în analiza apelului declarat de apelantul pârât Municipiul București, prin Primarul General.

În ceea ce privește criticile referitoare la soluționarea fondului cauzei, apelantul intervenient a susținut în primul rând că hotărârea este nelegală, deoarece reclamanta UCECOM nu deține nici un titlu de proprietate asupra vreunei suprafețe de teren din cel preluat abuziv de la autorul său și care a făcut obiectul dispoziției de restituire în natură.

Critica este nefondată, întrucât din perspectiva dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea 10/2001, a căror încălcare a fost reținută de instanță, nu este necesar ca terenul respectiv să fie proprietatea reclamantei.

Terenul în litigiu a fost dat în folosință de către stat, reclamantei UCECOM prin H.C.M. nr. 1386/1974, iar suprafață de 4.535 m.p. este ocupată de construcții care au fost edificate de reclamantă în baza autorizațiilor de construire depuse la dosar.

Potrivit art. 10 alin. 2 din Legea 10/2001, *în cazul în care pe terenurile pe care s-au aflat construcții preluate în mod abuziv s-au edificat noi construcții, autorizate, persoana îndreptățită va obține restituirea în natură a părții de teren rămase liberă, iar pentru suprafața ocupată de construcții noi, cea afectată servituților legale sau altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale, măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent.*

Textul legal menționat mai sus prevede așadar ca o excepție de la regula restituirii în natură, prevăzută de art. 9, situația în care, pe terenul preluat de stat au fost edificate noi construcții autorizate, caz în care, pentru suprafața ocupată de construcții, persoana îndreptățită are dreptul doar la măsuri reparatorii prin echivalent.

Situația dedusă judecății se încadrează în prevederile legale enunțate, astfel că, în mod corect a dispus prima instanță anularea parțială a dispoziției atacate, care a fost dată cu încălcarea parțială a art. 9 și art. 10 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că suprafața ocupată de construcțiile autorizate nu reprezenta o suprafață liberă, în sensul legii.

Apelantul a mai susținut că în mod corect s-a dispus restituirea în natură a întregii suprafețe de teren prin dispoziția atacată, întrucât UCECOM avea doar un drept de folosință asupra terenului.

În acest sens, apelantul a invocat dispozițiile art. 107 alin. 1 din Legea 1/2006 privind organizarea și funcționarea cooperăției, în vigoare la data emiterii dispoziției, potrivit cu care *(1) Terenurile transmise în folosință pe durată nedeterminată și fără plată în vederea realizării de construcții pentru activitatea organizațiilor cooperăției de consum și meșteșugărești, precum și a asociațiilor cooperatiste, existente până la data intrării în vigoare a prezentei legi, care nu sunt revendicate și pe care au fost realizate construcții conform legii, își mențin acest regim juridic pe toată durata existenței construcțiilor respective sau până la trecerea lor, cu plată, în proprietatea societății cooperative, prevederi care au fost declarate neconstituționale prin decizia Curții Constituționale nr. 913/2009, în măsura în care folosința terenurilor se face cu titlu gratuit.*

Textul legal menționat reglementează raporturile dintre stat (în proprietatea căruia se află terenurile) și unitățile cooperatiste care sunt titularii dreptului de folosință asupra terenurilor.

Raporturile dintre stat și persoana îndreptățită sunt supuse însă reglementării prevăzute de Legea 10/2001, fiind analizate mai sus, din perspectiva art. 10 alin. 2.

Susținerea apelantului reclamant în sensul că dreptul de folosință al reclamantei este similar cu dreptul locatarului sau concesionarului prevăzute de art. 14 din Legea 10/2001 și poate afecta bunul restituit în natură, în sensul textului legal menționat, nu poate fi primită, deoarece drepturile menționate mai sus au regim juridic distinct și sunt guvernate de instituții juridice diferite.

Pe de altă parte, textul art. 14 din Legea 10/2001 prevede situația în care locațiunea/concesiunea vizează întreg imobilul supus restituirii, or, în cauza de față, pe terenul dat în folosință reclamantei se află construcții autorizate care nu fac obiectul unor asemenea contracte.

Teoria susținută de apelantul reclamant privitoare la invocarea regulilor din materia accesiei pentru construcții nu poate fi acceptată, având în vedere dispozițiile speciale prevăzute de legea 10/2001, care se aplică cu prioritate.

Sub un ultim aspect, Curtea subliniază faptul că prin anularea parțială a dispoziției emise în favoarea intervenientului, nu se contestă calitatea sa de persoană îndreptățită, care nu a fost pusă în discuție în cauza de față, ci modalitatea concretă a măsurilor reparatorii ce se cuvin acestuia în baza Legii 10/2001, în sensul că pentru partea din teren ce va fi menționată în cuprinsul hotărârii de față, acesta nu are dreptul la restituirea în natură, ci la măsuri reparatorii prin echivalent.

Pentru toate considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 296 C.pr. civ., Curtea va respinge ca nefondat, apelul declarat de apelantul intervenient Constantinescu Vladimir.

În ceea ce privește apelul declarat de **reclamanta UCECOM**, aceasta a criticat sentința apelată, susținând că nu s-a luat în considerare faptul că terenul are un grad de ocupare mai mare cu construcții autorizate ale unor persoane juridice, spații de producție din ateliere meșteșugărești și depozite etc.

Sub acest aspect, Curtea subliniază faptul că acțiunea reclamantei poate viza anularea parțială a deciziei doar din perspectiva suprafeței de teren ocupate de construcțiile UCECOM, iar nu și de construcțiile ocupate de alte instituții sau entități, în privința acestora apelanta reclamantă nejustificând existența unei vătămări, deci a unui interes în formularea cererii.

În ceea ce privește terenul ocupat de construcțiile autorizate UCECOM, Curtea constată ca fiind întemeiată critica în sensul că în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. 3 din lege restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă, nu poate fi făcută dacă este aferentă construcțiilor și este necesară bunei funcționări a acestora.

În acest sens, Curtea reține că sintagma „*suprafața ocupată de construcții* „ din cuprinsul art. 10 alin. 2 din nu poate fi interpretată în sensul că se referă exclusiv la terenul de sub construcții, ci și la terenul aferent acestora necesar bunei utilizări și funcționării normale a construcțiilor.

O interpretare restrictivă, însemnând numai amprenta la sol a construcției, contravine spiritului legii, având în vedere situațiile reglementate de lege și care justifică aplicarea excepțiilor de la regula restituirii în natură, astfel cum acestea sunt prevăzute în art. 10 alin. 2 și sunt detaliate, cu titlu exemplificativ, în normele metodologice.

De altfel, în acest sens este și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, într-o speță similară, prin decizia nr. 8921/07.11.2005 a reținut că „normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (3) din lege, prevăd că restituirea în natură a părții de teren rămasă liberă nu poate fi făcută dacă aceasta

este aferentă construcțiilor noi și este necesară bunei funcționări a acestora”.

În acest sens este și decizia nr. 6867/19.10.2007 a ÎCCJ, în care se reține că interpretarea restrictivă a noțiunii de teren ocupat contravine dispozițiilor Legii 10/2001, care face distincția între „teren liber” și teren nu poate fi eliberat”.

În apel, Curtea a dispus efectuarea unui supliment la raportul de expertiză efectuat în prima instanță, având ca obiectiv individualizarea terenului aferent construcțiilor UCECOM, necesar bunei funcționări a acestora.

Aceste construcții reprezintă depozite (de piese industriale, mobilier, produse chimice, îmbrăcăminte, produse din tutun, covoare, mașini de cusut), service auto, tipografie, spălătorie, birouri, spații de fabricare mobilier, produse metalice, produse naturiste din plante, birouri, arhivă.

Suplimentul la raportul de expertiză (filele 124-133), astfel cum a fost completat cu răspunsul la obiecțiuni (filele 149-153) a identificat teren aferent necesar bunei funcționări a construcțiilor ca fiind suprafața de 4535 mp, definită pe planul la anexa 1 prin punctele A-B-7-8 –b-10-11-12-A (fila 151), utilizată pentru accesul mașinilor de marfă care aprovizionează și transportă produsele rezultate din activitățile desfășurate, respectiv produse de mobilier, construcții metalice, produse cosmetice, farmaceutice și naturiste etc. S-a mai menționat că în construcția P își desfășoară activitatea un service auto, ceea ce înseamnă că o mare parte din teren este ocupat de autoturisme.

Prin urmare, constatând că în mod greșit prima instanță a avut în vedere în privința terenului ocupat de construcțiile UCECOM, doar amprenta la sol a acestuia, nu întregul teren aferent, și din împrejurimile construcțiilor, necesar bunei utilizări și funcționări a acestora, în temeiul art. 296 C.pr. civ., Curtea va admite apelul declarat apelanta reclamantă, va schimba în parte sentința apelată și va dispune anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primăria Municipiului București pentru suprafața de 4535 m.p. menționată mai sus.

Totodată, având în vedere că în baza acestei dispoziții a fost emis procesul – verbal de predare – primire nr. 1884/06.02.2006, în virtutea principiului anulării actului subsecvent, ca urmare a anulării actului principal, Curtea va dispune și anularea parțială a acestui proces verbal, pentru suprafața de 4535 m.p .

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței în măsura admiterii în parte a acțiunii dispusă prin prezenta decizie.

În ceea ce privește *apelul declarat de intervenienta S.C.M. COLIN DAILY*, acesta va fi admis, în sensul celor menționate sus,

pentru motivele care au justificat anularea parțială a dispoziției pentru suprafața de teren de 4535 m.p. în condițiile în care cererea de intervenție a fost formulată în favoarea reclamantei.

Criticile referitoare la restul suprafeței de teren nu pot fi primite, în condițiile în care intervenienta nu a formulat cerere de anulare a dispoziției pentru suprafața respectivă.

Aceasta este modalitatea procedurală prin care apelanta își poate valorifica propriile pretenții, în situația în care se consideră prejudiciată prin emiterea dispoziției de restituire în natură.

În procesul de față, apelanta are doar calitatea de intervenientă în favoarea reclamantei, ceea ce înseamnă că poate formula doar apărări care să sprijine pretențiile în favoarea părții care intervine, conform art. 49 alin. 3 C.pr. civ.

În baza art. 274 alin. 1 C.pr. civ., va obliga pe apelantul - pârât Municipiul București prin Primarul General și pe apelantul - intervenient Constantinescu Vladimir la plata către apelanta –reclamantă UCOCOM a sumei de 2000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de expertiză .

Văzând și disp. art. 377 alin. 2 pct 3 C.pr. civ.,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelurile declarate de apelantul pârât **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMARUL GENERAL**, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr.291-293, sector 6, și de apelantul – intervenient **CONSTANTINESCU VLADIMIR**, cu domiciliul ales la S.C.P.A. „Aursulesei și Asociații”, în București, str. Câmpina Libertății, nr.41, bl.MC4, ap.59, sector 3, împotriva sentinței civile nr.1749/17.12.2010 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă.

Admite apelurile declarate de apelanta reclamantă **UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERAȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI – UCECOM**, cu sediul în București, Bd. Unirii, nr.37, bl.G 3, Tronsonul 3, parter, sector 3 și de apelanta – intervenientă **S.C.M. COLIN DAILY**, cu sediul în București, str. Valea Lungă, nr.30, sector 6, împotriva aceleiași sentințe.

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că:

Dispune anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primăria Municipiului București și a procesului – verbal de predare – primire nr. 1884/06.02.2006 pentru suprafața de 4535 m.p. identificată

prin suplimentul la raportul de expertiză topografică și răspunsul la obiecțiuni întocmit de expert Mehedințeanu Constantin.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței în măsura admiterii în parte a acțiunii dispusă prin prezenta decizie.

Obligă pe apelantul - pârât Municipiul București prin Primarul General și pe apelantul - intervenient Constantinescu Vladimir la plata către apelanta –reclamantă UCOCOM a sumei de 2000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată .

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 24.05.2012.

PREȘEDINTE
Median Anca

JUDECĂTOR
Sîrbu Georgeta

GREFIER
Manolache Dana

Red/Tehnored M.A
Tehnored. T.I. /29.05.2012
6 ex
Judecător primă instanță : Adriana Spătaru

caj cu arhivabil

Dosar nr. 14939/3/2007

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V A CIVILĂ
Sentința civilă nr. 1749
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 17.12.2010
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE : SPĂTARU ADRIANA
GREFIER : DÎRVĂ LAURA

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamanta UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERĂȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI-UCECOM, în contradictoriu cu pârâta PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu intervenientul CONSTANTINESCU VLADIMIR și cu intervenienta S.C.M. COLIN DAILY, având ca obiect „contestație întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 07.12.2010, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta sentință, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14.12.2010, 17.12.2010.

TRIBUNALUL

Deliberând constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Secției a VIII-a a Tribunalului București, la 13.09.2006, reclamanta UCECOM a chemat în judecată pârâta Primăria Municipiului București, prin primarul general, solicitând revocarea dispoziției nr. 5194/24.01.2006, a Primarului General, precum și a procesului verbal de predare primire a terenului situat în București, str. Valea Lungă nr. 52, sector 6.

În fapt, reclamanta arată că, prin dispoziția atacată, pârâtul a dispus restituirea în natură a terenului de 14.000 m.p. către numiții Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, teren identificat prin raportul de expertiză topografică extrajudiciară, întocmit de expert Traian Ciobanu.

Reclamanta susține că, în mod greșit s-a reținut că terenul este liber de construcții, întrucât pe teren se află amplasate mai multe imobile aparținând unor societăți cooperative meșteșugărești, inclusiv o parte din imobilul aparținând reclamantei.

Arată că Organizațiile Cooperatiste dețin teren în folosință în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Reclamanta apreciază că nu sunt incidente cauzei dispozițiile art. 9 din Legea nr. 10/2001, ci prevederile art. 10 din aceeași lege.

La 18.10.2006, au formulat cerere de intervenție beneficiarii dispoziției, Constantinescu Vladimir, Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, solicitând respingerea acțiunii, susținând că terenul și construcțiile aflate pe acesta au fost proprietatea autorului Constantinescu Vladimir, fiind preluate abuziv de Statul Român, din totalul de 14.000 m.p., prin H.C.M. nr. 1386/1974 fiind dată în folosință, fără

termen și fără plată, doar suprafața de 4713,50 m.p. Intervenienții susțin că terenul de 5,9 ha, transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1389/1967, nu a aparținut autorului lor și nu face parte din terenul obiect al dispoziției.

De asemenea, susțin că, la momentul actual, reclamanta și alte organizații cooperatiste dețin în fapt, fără titlu, suprafața de 11.153 m.p., din totalul de 14.000 m.p. restituit în natură intervenienților, iar construcțiile ridicate pe acest teren au fost ridicate fără autorizație de construire, astfel că, din punct de vedere legal, ele nu există.

Prin aceeași cerere, intervenienții au invocat excepția necompetenței Secției a VIII-a, a lipsei dovezii calității de reprezentant a reclamantei, a lipsei calității procesuale active și a lipsei interesului reclamantei pentru suprafețele de 9286,5 m.p., ocupată ilegal de aceasta, precum și de 2847 m.p., pe care nu sunt ridicate construcții.

Prin încheierea din 18.10.2006, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a scos cauza de pe rol și a înaintat-o unei secții civile a Tribunalului București, reținând necompetența sa funcțională în soluționarea cauzei.

Împotriva acestei încheieri, reclamanta a declarat recurs, respins ca inadmisibil prin decizia civilă nr. 212/2007 a Curții de Apel București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Secției a V-a Civilă în dosar nr. 14939/3/2007.

La 26.06.2007, Tribunalul a admis în principiu cererea de intervenție, la același termen, respingând excepția de necompetență materială invocată de intervenienți.

La termenul din 16.09.2008, intervenienții au depus la dosar sentința civilă nr. 5190/2008 a Judecătoriei Sector 6 București, sentință prin care instanța a soluționat cererea având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului de 14.0000 m.p., obiect al dispoziției contestate. Instanța luând act de tranzacția părților, în temeiul căreia numitul Constantinescu Vladimir a preluat întregul teren de 14.000 m.p. situat în str. Valea Lungă nr. 52, sectorul 6. Astfel, la termenul din 14.10.2008, instanța a luat act de transmiterea calității procesuale de la intervenienții Constantinescu Barbu și Constantinescu Elena, către intervenientul Constantinescu Vladimir.

La 09.02.2010, a fost depusă la dosar cererea de intervenție accesorie în interesul reclamantei, formulată de S.C.M. COLIN DAILY, aceasta solicitând admiterea acțiunii și arătând că decizia contestată este lovită de nulitate absolută, față de dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, dat fiind că terenul este unul extravilan, așa încât, ar fi fost incidente dispozițiile Legii nr. 18/1991.

La 13.04.2010, instanța a admis în principiu intervenția accesorie, pentru considerentele expuse în încheierea de la acea dată.

În cauză, au fost administrate probele cu înscrișuri, interogatorii, expertize topografice.

Este de menționat că prezentul litigiu a suferit numeroase amânări datorită atitudinii experților, care nu au înțeles să își efectueze lucrările în termenele stabilite de instanță, fiind sancționați potrivit dispozițiilor procedurale.

În cele din urmă, expertiza tehnică topografică a fost efectuată de către expertul Mehedințeanu Constantin, același expert răspunzând obiecțiilor formulate de părți la raportul de expertiză.

Analizând probatoriul administrat, Tribunalul reține că, prin dispoziția nr. 5194/24.01.2006, Primăria Municipiului București prin Primarul general a soluționat notificarea nr. 145/2001, restituind în natură notificatorilor Constantinescu Vladimir, Barbu și Elena, terenul de 14.000 m.p., situat în București, str. Valea Lungă nr. 52,

sectorul 6, reținând că acesta este liber de construcții și reținând incidența art. 7 alin. 1, art. 9 alin. 1, art. 23 alin. 1 și 3 din Legea nr. 10/2001.

În temeiul dispoziției, s-a încheiat procesul verbal de predare-primire nr. 1884/Q6.02.2006.

După cum anterior s-a reținut, ca urmare a tranzacției încheiate de intervenienți în procesul având ca obiect ieșirea din indiviziune asupra terenului litigios, intervenientul Constantinescu Vladimir a preluat calitatea procesuală a celorlalți doi intervenienți.

Reclamanta susține că se impune revocarea dispoziției Primarului, având în vedere că terenul nu este liber de construcții, ci pe acesta se află construcții aparținând unor societăți cooperative meșteșugărești, inclusiv o parte din construcția proprietatea reclamantei. De asemenea, reclamanta susține că organizațiile cooperatiste dețin teren în folosință, în mod legal, în baza hotărârilor Consiliului de Miniștri al R.S.R. nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967.

Sub aspectul criticilor reclamantei, instanța urmează să analizeze proba esențială în cadrul acestui litigiu, respectiv raportul de expertiză refăcut, întocmit de expert Mehedințeanu Constantin, depus în volumul 3, la data de 05.11.2010.

Ținând cont de documentația pe care părțile au pus-o la dispoziția expertului, de autorizațiile de construire depuse la dosar, de hotărârile Consiliului de Miniștri nr. 1386/1974 și nr. 1389/1967, expertul a răspuns obiectivelor instanței în sensul că terenul transmis în folosință prin H.C.M. nr. 1386/1974 se suprapune cu o suprafață de 10.128 m.p. peste terenul restituit prin dispoziția nr. 5194/2006. expertul a prezentat suprapunerea astfel: reclamanta ocupă din terenul restituit prin dispoziție o suprafață de 4.535 m.p., din care suprafața ocupată de construcții este de 1.978,2 m.p.; intervenienta Colin Daily ocupă din terenul restituit suprafața de 4642 m.p., alte societăți ocupând părți din terenul restituit.

Reținând că, pentru construcțiile aparținând reclamantei și care ocupă suprafața de 1978,2 m.p., s-au eliberat autorizații de construire, Tribunalul constată că acțiunea reclamantei este în parte întemeiată, constatând că dispoziția a fost emisă de Primar cu încălcarea parțială a art. 9 și art. 10 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că suprafața de 1978,2 m.p. nu reprezenta o suprafață liberă în înțelesul legii.

În consecință, în temeiul art. 26 raportat la art. 9 și 10 din Legea nr. 10/2001 republicată, Tribunalul va admite în parte acțiunea, va dispune anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006 emisă de Primarul General, pentru suprafața de 1978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expert Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din prezenta sentință.

Va respinge în rest acțiunea principală ca neîntemeiată, având în vedere că, pentru întregul teren de 4.535 m.p. folosit de reclamantă în temeiul H.C.M. nr. 1386/1974, aceasta nu justifică motive de anulare a dispoziției, simpla folosință a terenului neafectând dreptul de proprietate al intervenienților, această suprafață de teren, mai puțin cea anterior reținută, nefiind ocupată de construcții și ca atare, având calitatea de imobil liber în înțelesul legii.

Cu privire la suprafețele ocupate de alte societăți pe același teren, instanța nu va analiza susținerile reclamantei sub acest aspect și nici ale intervenientei Colin Daily, câtă vreme aceste societăți nu au contestat, în cadrul prevăzut de art. 26 din lege,

dispoziția Primarului, iar reclamanta nu se află în posesia unui mandat dat de aceste societăți să le reprezinte interesele în prezentul dosar.

Va fi înlăturată apărarea intervenientei Colin Daily, ce se referă la incidența art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, având în vedere că terenul litigios este unul intravilan, situat în sectorul 6 al Capitalei, fiindu-i aplicabile astfel dispozițiile Legii nr. 10/2001, și nu cele ale Legii nr. 18/1991, cum greșit susține intervenienta.

Admițând în parte acțiunea principală, va admite în parte cererile de intervenție, în măsura admiterii cererii principale, respingând în rest aceste cereri de intervenție față de respingerea acțiunii principale pentru restul suprafeței de teren cuprinse în dispoziție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta **UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERĂȚIEI MEȘTEȘUGĂREȘTI – UCECOM**, cu sediul în București, Calea Plevnei nr. 46-187, sectorul 1, în contradictoriu cu pârâta **PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, cu sediul în București, str. Splaiul Independenței nr. 291-293, sector 6, intervenienta **S.C.M. COLIN DAILY**, cu sediul în București, Calea Șerban Vodă nr. 22-24, sectorul 4 și intervenientul **CONSTANTINESCU VLADIMIR**, cu domiciliul ales la S.C.P.A. „Aursulesei & Asociații”, cu sediul în București, str. Cîmpia Libertății nr. 37, bl. I C 3, etj. 3, ap. 43, sectorul 3.

Dispune anularea parțială a dispoziției nr. 5194/2006, emisă de Primarul General al Municipiului București, pentru suprafața de 1.978,2 m.p., identificată prin raportul de expertiză refăcut, întocmit în cauză de expertul Mehedințeanu Constantin și care face parte integrantă din prezenta sentință.

Admite în parte cererile de intervenție.

Respinge în rest acțiunea principală și cererile de intervenție, ca neîntemeiate.

Cu drept de apel în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 17.12.2010.

PREȘEDINTE,
Adriana Spătaru

GREFIER,
Laura Dîrvă

Red. S.A.

Dact. G.Z./

6 Ex.